

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/211/2020
Identifikačné číslo spisu: 2215220379
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2215220379.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, proti žalovanému X. C., trvale bytom v E., K. XXXX/X, o zaplatenie 1.928,60 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 9C/621/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 3. marca 2020 sp. zn. 11Co/87/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 3. marca 2020 sp. zn. 11Co/87/2019 v napadnutom potvrdzujúcom výroku a v časti trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 23. októbra 2018 č. k. 9C/621/2015-97 (v poradí druhým) zamietol vo zvyšku žalobu a žalobkyňu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,48%. Rozhodol tak potom, čo prvým rozsudkom v tejto veci (z 15. júna 2016 č. k. 9C/621/2015-39) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu 1.791,61 € s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne od 13. júna 2014 do zaplatenia, vo zvyšku (o. i. aj v časti požiadavky na úroky po predčasnej splatnosti úveru - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) žalobu zamietol, určil neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky z bodov 4.1. a 4.2. úverovej zmluvy strán sporu č. 000000000036387 zo 6. novembra 2012 (ďalej tiež len „zmluva o úvere“), uvedenej vo výroku a žalovanému uložil tiež povinnosť na náhradu trov konania žalobkyne v sume 98,64 € a Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“) takýto rozsudok v napadnutej zametajúcej časti, v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a v časti trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vzťah medzi stranami sporu právne posúdil podľa ustanovení § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. i/ a k/, § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej tiež len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo skrátene „ZoSÚ“) i s odkazmi na § 34 a nasl. (osobitne § 39), § 52 a nasl. a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“), vecne

mal potom pri zotrvaní na názore o nedostatkoch zmluvy o úvere, spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, za to, že žalovanému vznikla povinnosť vrátiť iba požičanú sumu, žalobkyňa nepreukázala platnosť predčasnej splatnosti úveru a predčasné zosplatenie bolo treba považovať za neplatné a žalobkyni napokon nevzniklo právo ani na úroky z úrokov.

2. Odvolací súd rozsudkom z 3. marca 2020 sp. zn. 11Co/87/2019 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti čiastočne zmenil uložením žalovanému povinnosti zaplatiť žalobkyni tiež nezaplatenú istinu 136,99 €, kapitalizovaný úrok vo výške 78,78 €, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 1,75 € a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo súm 136,99 € a 78,78 € od 13. júna 2014 do zaplatenia; vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil a sám rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu. S poukazom na judikatúru najvyššieho súdu, reprezentovanú najmä rozhodnutiami vo veciach sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 56/2018, 4 Cdo 187/2017 a 4 Cdo 211/2017, čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Bíroová), ako aj na rozhodné časti zákona o spotrebiteľských úveroch a § 53 ods. 6 O. z. nepovažoval za správny názor súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyňou žalovanému, na druhej strane však opäť s odkazom na aplikačnú prax súdov, zastúpenú rozhodnutiami najvyššieho súdu, krajských súdov v Trenčíne a v Prešove a Ústavného súdu Slovenskej republiky a tiež na § 48 ods. 2 O. z. a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „Obch. z.“) vyslovil názor, podľa ktorého poskytovateľovi úveru po splatnosti úveru už nenáležia úroky, pokiaľ má (pre porušenie platobnej disciplíny úverového dlžníka) právo na úroky z omeškania.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu len čo do zamietajúcej časti podala dovolanie žalobkyňa. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 písm. b/ Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z. a dnes už i č. 423/2020 Z. z. a č. 211/2021 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V doterajšej súdnej praxi totiž neexistuje rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by riešilo otázku nároku veriteľa na úroky po zosplatení pohľadávky. Len vo forme obiter dicta sa k problému vyjadrilo rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Cdo 113/2018, ktoré nárok veriteľa na úroky aj po splatnosti dlhu (resp. zosplatení úveru) nevyklúčilo. Táto otázka je otázkou zásadného právneho významu, ktorej riešenie doposiaľ nie je ustálené a aj odvolacími súdmi je riešená rozdielne. Ide o neželaný stav, ktorý neprispieva právnej istote účastníkov zmluvných vzťahov a neposkytuje možnosť predvídateľnosti súdnych rozhodnutí v aplikačnej praxi. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru podľa nej nedochádza k zániku zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani k zániku záväzku dlžníka splatiť dlh, mení sa len obsah, resp. lehota splatnosti záväzku dlžníka. Záväzok, resp. dlh dlžníka pozostáva z požičanej istiny, zmluvne dohodnutých úrokov a ostatného príslušenstva. Dlh musí byť splnený riadne a včas, čo znamená, že k zániku dlhu dlžníka voči veriteľovi dôjde až okamihom riadneho a včasného vrátenia dlhu. Dlu dlžníka korešponduje pohľadávka veriteľa, ktorej zákonným príslušenstvom sú aj úroky, ak boli dohodnuté. Odvolací súd podľa dovolateľky vec nesprávne právne posúdil, ak sa vyslovil v prospech nemožnosti súbežného nároku na úrok a úroky z omeškania potom, čo v dôsledku neuspokojivej platobnej disciplíny úverového dlžníka veriteľ pristúpil k predčasnému zosplateniu úveru. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia i zákonnej podmienky jej reprezentácie v dovolacom konaní zamestnancom so zákonom predpísaným vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p. a odsek 1 a contrario rovnakého ustanovenia), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne

treba považovať za dôvodné.

6. Dovolateľka namieta, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku nároku veriteľa na dohodnuté úroky aj po predčasnom zosplatnení spotrebiteľského úveru. Zastáva právny názor, že má nárok na úhradu zmluvne dohodnutých úrokov až do splatenia istiny.

7. Otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úveru na základe úverovej zmluvy, ktorej jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

8. Prvá kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Odôvodňuje to tým, že po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom (rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/129/2018 a 4Co/86/2019, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/769/2015 a 24Co/51/2019, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/168/2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/67/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/311/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/211/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/57/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/113/2019).

9. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Argumentuje zmluvnou autonómiou strán, kedy žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku. Pokiaľ by takáto dohoda nebola prípustná, mohlo by to vyvolať absurdnú situáciu, keby sa dlžník porušením svojich zmluvných povinností splácať úverové splátky dostal do výhodnejšej pozície, v ktorej by napriek nevráteniu peňažných prostriedkov mal tieto vo svojej dispozícii naďalej bez povinnosti uhradiť odmenu za ich poskytnutie, t. j. zaplatiť veriteľovi úrok aj za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru vyvolanom porušením zmluvných povinností (tu porovnaj rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/326/2017 a 7Co/116/2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/138/2017 a 16Co/108/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/186/2013, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Co/210/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/12/2017).

10. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil. Vychádza z názoru, že aj po predčasnom zosplatnení úveru zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Súčasne (tretia skupina) vyslovila názor, že dojednanie, podľa ktorého veriteľovi patria v prípade omeškania dlžníka úroky až do skutočného vrátenia istiny úveru je pre dlžníka - spotrebiteľa nevýhodné, a preto v zmysle § 54 ods. 1 O. z. neplatné (rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/120/2019 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/168/2018).

11. Do úvahy síce prichádzajú aj pomerne nové rozhodnutia dovolacieho súdu - uznesenia zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 a z 29. júna 2020 sp. zn. 3 Cdo 113/2019 (prvé inak už aj uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 5/2021), ktoré diskutovanú právnu otázku už riešili; tieto však v čase podania dovolania v prejednávanej veci (v máji 2020) ešte neexistovali.

12. Z týchto dôvodov preto dovolací súd uzatvára, že dovolateľkou nastolená právna otázka, od ktorej riešenia celkom nepochybne záviselo aj rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci, nebola v čase podania dovolania meritórne dovolacím súdom riešená a dovolanie je tak podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné.

13. Po konštatovaní prípustnosti dovolania podrobil dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu (v napadnutej časti) meritórnemu dovolaciemu prieskumu. Pristúpil teda k posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vyššie uvedenej právnej otázke vo väzbe na zistený skutkový stav, ktorým bol viazaný (§ 442 C. s. p.).

14. Zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obch. z. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obch. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obch. z. (ustanovenia o zmluve o úvere, § 497 a nasl. Obch. z.). Ustanovenia O. z. sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v O. z. existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 O. z.).

15. Podľa § 497 Obch. z. sa zmluvou o úvere zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16. Podľa § 502 ods. 1 Obch. z. od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

17. Podľa § 503 Obch. z. záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky (odsek 1 veta prvá); ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky (odsek 2) a dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve a úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov (odsek 3).

18. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obch. z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, keď v § 502 ods. 1 vete prvej Obch. z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

19. Zo žiadneho ustanovenia Obch. z., O. z. či zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obch. z. ani O. z. nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

20. Inštitút predčasného zosplatenia úveru veriteľom v dôsledku omeškania dlžníka predstavuje zmenu

záväzkovoprávneho vzťahu. Táto zmena spočíva v tom, že sa mení obsah pôvodne dohodnutého záväzku (zmluvy o úvere) v časti práv a povinností zmluvných strán, a to ohľadne povinnosti dlžníka zaplatať predmet zmluvy (úveru a odplaty). Pôvodný záväzok obsahoval povinnosť dlžníka splácať predmet zmluvy v mesačných splátkach. Pri uzavretí zmluvy sa dlžník s veriteľom dohodli, že veriteľ má okrem iného právo pri omeškaní dlžníka predčasne zosplatiť nesplatený zostatok predmetu zmluvy a žiadať od dlžníka jeho zaplatať naraz. To znamená, že omeškanie dlžníka so splácaním splátok spôsobí (ak veriteľ využije toto právo) zmenu v povinnosti dlžníka vrátiť predmet zmluvy, pričom zmena tejto povinnosti spočíva v zmene formy vrátenia zostatku predmetu zmluvy zo splátkovej na jednorazovú.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatať istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatať istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku ako náhradu za poskytnutie peňazí neprimerane vysokú sumu. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

23. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať trvanie (časový úsek) svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatať istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako také je porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O. z.

24. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované (pravda po zohľadnení zaplatať úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody).

25. Dovolací súd pri riadení sa vyššie priblíženými úvahami preto dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sa pripúšťa kumulácia dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí (t. j. len za obdobie od predčasnej splatnosti úveru do splatnosti úveru ako celku podľa pôvodného dojednaní v zmluve o úvere).

26. Dovoláním napadnutá časť rozsudku odvolacieho súdu (pokiaľ šlo o vec samu), založená na presne opačnom závere, bola tak rozhodnutím, ktorému sa opodstatnene vytýkala vada nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.).

28. Najvyšší súd preto rozsudok odvolacieho súdu vo výslovne napadnutej časti vo veci samej (v potvrdzujúcom výroku) a tiež v závislom výroku o trovách konania (§ 439 písm. a/ C. s. p.) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.